

dagen i det Hele at umuliggjøre enhver som helst Regjering. Det var, saavidt jeg erindrer, aldeles bestemt hans Udtryk, og jeg tror, at jeg i det Hele har gjengivet hans Betragtning rigtig. Det er bekendt nok, at man fra andre Sider meget stærkt fremhæver Kronens og Regjeringens Prærogativer; men her er Tale om en af de Forrettigheder, som Rigsdagen og efter min Opfattelse ganske særlig dette Thing har, nemlig den, at det gjennem Finantsloven og Bevillingsmyndigheden er i Stand til at umuliggjøre enhver Regjering. Det er en af de Rettigheder, vi have, og som danne en Modvægt imod forskellige andre Rettigheder, der i Grundloven ere tillagte Kronen. Det kan ingenlunde synes at være betænkeligt, at denne Rettighed opretholdes og ikke indskrænkes; men hvis den Tanke, det ærede Medlem fremsatte, blev gennemført, vilde Følgen deraf blive, at Bevillingsmyndigheden overhovedet ikke vilde faae Andet at behandle end overordentlige Udgifter; vi vilde derved omtrent blive førte tilbage til det samme Forhold, som eksisterede i det gamle Rigsraad med Normalbudgettet. Det er vel sandt, at der i det Hele taget i Finantsloven er Postter, som det er nødvendigt at ordne ved særlige Love, men det, hvorom Spørgsmaalet her dreier sig, er om det Beløb, hvormed Forholdet mellem Indtægter og Udgifter skal afpeies; om Suppleringsretten skal slaas fast een Gang for alle ved særlig Lov, eller om ikke det nuværende Forhold skal vedblive, saaledes at Tilveiebringelsen af de Midler, der ere fornødne til at opnaa Ligevægt imellem Indtægter og Udgifter, er Rigsdagens fulde Bevillingsmyndighed undergivet hvert Aar. Saaledes som Sagen blev ordnet for et Aar siden, da den nugældende Lov om Regler for Indkomstskat blev vedtagen, bleve som bekendt disse Regler vel ikke fastsatte for bestandig, men dog for 2 Skatteligninger, og den første Skatteligning blev vedtagen samtidig dermed. Naar den næste Skatteligning skulde bruges, maatte det i Genhold til denne Lovs Bestemmelse ske ved en særlig Lov, men vel at mærke en Lov, der angik den enkelte bestemte Skatteligning. Dette er vel ikke det Samme, som at det sfer paa Finantsloven, men det er dog betydelig, at foretrække for den Anskuelse, det ærede Medlem fremsatte, at Regjeringen var nødt til at have disse Indtægter firkte; thi ellers kunde en Rigsdag umuliggjøre enhver Regjering. Jeg tror, det er fornødent, at der, naar saadanne Anskuelser komme frem, og især naar de fremsættes af et Medlem af selve Thinget, nedlægges en bestemt Indsigelse derimod. Der turde heller ikke være nogen Anrsag, til at anse det for at være hensigtsmæssigt, at der blev truffet en fast Regel. Jeg vil bede de Herrer nærmere lægge Mærke til, hvorledes det i Almindelighed er gaaet med de Toldforandringer, vi hidtil have haft. Over Gang en Toldforandring har skullet finde Sted, har Regjeringen udregnet, at de Toldbestem-

meller, i hvilke der ønskedes en Forandring, havde indbragt saa og saa meget i Løbet af de sidste 5 Aar; der vilde blive saameget Plus og saameget Minus i Genhold dertil, naar man lagde den samme Indførselsmængde til Grund, og selvfølgelig skulde man have saa og saa meget bevillet. Det kan vistnok være nødvendigt at lægge en saadan Beregning til Grund, efter som man ikke har noget andet sikkert Grundlag for Beregningen; men idet man gjør det, sfer det med fuld Bevidsthed om, hvad der ogsaa var udtalt i Motiverne til Lovforslaget ifjor, at Beregningen i Grunden talt er overdreven. Enhver saadan Forandring frembringer nemlig, naar den gjøres paa en fornuftig Maade, en forøget Indførsel; den letter Indførselen, og den frembringer derved en forøget Indtægt. Regjeringen har nu hidtil forlangt det paagældende Beløb dækket; men Forandringen har ikke blot indbragt dette Beløb, den har endog givet en forøget Indtægt. I Aar har den ærede Minister ikke stillet en saa stærk Forandring; han har gjort en Beregning, hvorefter der ifølge den nys anførte Beregningsmaade vil være en Nedgang i Told- og Skibsafgifterne af tilsammen henved 400,000 Rd.; men dette Beløb har han ikke gjort Forandring paa at faae umiddelbart dækket. Det er ganske vist, at der i Virkeligheden heller ikke er nogen Fornødenhed derfor; thi naar vi se hen til det sidste Finantsaar, ere Toldindtægterne stegne med 500,000 Rd., og i de 8 første Maanedes af indværende Finantsaar ere de allerede stegne med 425,000 Rd. Sige overfor en saadan Stigning bliver et Beløb som det af mig før nævnte næsten forsvindende, og dertil kommer, at, dersom et Forslag som det af Regjeringen forelagte, eller et Forslag, i Genhold til, hvad Udvalget ifjor foreslog, blev vedtaget, vilde adskillige af de Positioner, i hvilke der var sftet Forandringer, indbringe en ganske betydelig større Sum end den paaregnede. Flere af disse Positioner indbringe nu saa godt som Intet, fordi den Beskyttelse, de indeholde, virker som et Indførselsforbud; der er andre Positioner, ved hvilke den høje Told hemmer Indførselen alt for meget, og disse Forandringer ville altsaa selvsølgelig medføre en betydelig Indtægtsforøgelse. Vi saae i 1863, at Forandringen i Toldtarifen, uagtet det var udregnet, at Opgang og Nedgang skulde gaa lige op, medførte en betydelig Indtægtsforøgelse, og det er ingenlunde rigtigt udelukkende at tilskrive den Forøgelse af Indførselstolden, som har fundet Sted, en stærk Fremgang i økonomisk Udvikling; nei, den større Del deraf maa ligesom i 1863 tilskrives Forandringerne i Toldlovgivningen, og den nu forestaaende Forandring vil ogsaa have sin Indvirkning i saa Henseende. Det gælder altsaa lige overfor en saadan Forandring kun om at tilveiebringe en pæbliffelig Dækning, og derfor er det rigtigt, saaledes som baade Finantsudvalget og Toldudvalget ifjor foresloge, kun ved faste Regler at ordne en Formues- og Indkomstbeskatning, hvorledes man